

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Petro Monacho. 208.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

omnibus perfusa, molestiisque omnibus inuia, illa mœroris expers, & lætitię omnium parens, illa linguam & aures, ac mentem excedens, iis videlicet, qui præfens vitę certamen legitimè confecerint, præparata acerbitatum huiusce vitę ne sensum quidem habere patitur. Eaque de causa ipsorum antesignanus clamabat: Non sunt cōdignę passionēs huius temporis ad futurā gloriam, quę reuelabitur in nobis. Nam eum certaminis arbiter præmiorum, quę rependit, magnitudine labores longo intervallo superet, tantamque voluptatem immittat, quantam eos, qui hæreditate cęlesti fruuntur, habere par est, minimè mirum videri debet, si mundi molestias ipsi nullo loco ac numero ponant.

Ferro Monacho. 208.

Magnopere miror, quĩ fiat, vt belluę quidē, quę suapte natura truces & agrestes sunt, adhibita humana industria, meliores persępe fiant: homo autem, qui naturalem earum feritatem in naturę repugnantem lenitatem immutat, à naturali suę mansuetudine ac facilitate, in feritatem, quę ab ipsius natura remota est, degenerat: id videlicet, quod ferum & agreste est, mite ac placidum reddens, seipsum autem, hoc est mitem ac mansuetum, ferum atque immanem reddens. Leonem enim accicurat, ac lenem & placidum efficit: iracundiam autem suam leone truculentiorē & immaniorē reddit. Atqui duo maxima impedimenta sese illic obiiciunt, alterum quod ratione caret, alterum quod feras omnes iracundię ardore superat. Et tamen sapientię diuinitus homini cōcessę facultate ipsam quoque naturam vincit. Qui igitur in belluis naturę vim frangit, quid tandem est, quamobrē ipse in seipso vnā cum natura voluntatis quoque ac liberi arbitrij bonū prodit. Nam qui leoni, id quod ipsius naturam superat, largitur, idem tamen sibi ipsi ne ea quidem, quę ipsius naturę consentanea sunt, seruat: vnum indomitas bestias in humanam nobi-

πάντων κατάρρυτος, καὶ τοῖς λυπηροῖς ἅπασιν ἄβρατος, ἢ ἀθυμίας ἀργυρος, καὶ θυμωδίας ἀπόσις μίτηρ, ἢ γλῶτταν, καὶ ἀκοῦν, καὶ νοῦν ὑποβαίνουσα, τοῖς νομίμως τὴν παρόντα βίον ἀβλήσασσι δηλοῖ ὅτι εὐπεπιθεῖσα, ἔδ' ἀόθνησιν συγχωρεῖ τῆς τῆδε λυπηρῶν ἔχειν, ὅθεν ὁ κορυφαῖος εὐτῆς ἔβρα, ὅτι ἄξια τὰ παθήματα τῆ νῦν χροῦστος ἢ μέλλουσαι δόξαι ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς. εἰ γὰρ νικᾷ οὐ πολλοὶ τῶ σθένος τὸς πένες τῆ τῆς ἀμοιβῶν ἀντιδοσῆ ὁ ἀγωνοθέτης, καὶ τοσαύτην εἰσὶν εὐφροσύνην ὅσω τὸς τὸν ἑσθίον κληῖρον γενομένους ἔχειν εἰκός, ἔ βαυμασθὸν εἰ ἐν ἔδδενι αὐτοὶ πίνονται τὰ ἐν κόσμῳ ἀπαιεῖ.

Πέτρῳ μονάζοντι. σθ.

Λίαν θαυμάζω πῶς, τὰ μὴ θεία καὶ φύσιν ὄντα ἀργεῖα ἀνθρωπείας ἀπολαύουσα τέχνης ἡμερώτερον πολλὰ κινεῖται. ἄνθρωπος δὲ ὁ πῶ καὶ φύσιν σκείνων θελωδίαν εἰς πῶ τῶ φύσιν ἡμερότητα μεταρρυθμίζων, πῶ οἰκεία φραδότητα πῶ καὶ φύσιν, εἰς πῶ τῶ φύσιν θελωδίαν σκφέρει. τὸ μὲν ἀργεῖον ποιῶ ἡμερον, ἑαυτὸν δὲ τὸν ἡμερον ἀργεῖον καθιστάς. λέοντα μὲν γὰρ πθασαίνει, καὶ χειροῦν ποιεῖ. τὸ δὲ οἰκείον θυμῖν, λέοντος ἀργεῖοτερον κατασκευάζει, καὶ τὸ σκεί δὴ καλῶματα μέγιστα, καὶ τὸ λογισμὸς ἐστὴν εἶναι, καὶ τὸ πάντων εἶναι θυμικώτερον, ἀλλ' ὅμως τῆ φειδύσας τῆς τῶς ἔθε δθεῖσας τὰνδρὶ σοφίας, καὶ τὸ φύσιν κρατεῖ. ὁ τοίνυν ὅτι τῆς θείαν πῶ φύσιν νικῶν, δι' αὐτῶν εἰς ἑαυτῶ μετὰ τῆς φύσιν, ἔ τὸ τῶ φρεσῶς περὶ δίδασσι χαλόν. ὁ γὰρ τῶ λέοντι τὰ ὑποφύσιν χειρὶ σκιδμος, ἑαυτῶ ἔδδ τὰ καὶ φύσιν ἀργεῖου, ἀλλὰ τὸς ἀπθασαίνε θῆρας εἰς τὸ ἀνθρωπείαν εὐγένειαν φιλονεικῶν εἰσαγαγῶν, ἑαυτὸν ἀπὸ τῶ θρόνου τῶ ἀρχῆς καταβιβάζει, καὶ εἰς τὸ μανίαν ἐξωθεῖ πῶ σκεί

τινὸν κείνων. ταῦτα κείνω πάλιν ὁ
γέγραπται, ἐπαύδων μὴ ἀφελείπης.
πάντα πως τὸν ἀπίστατον πηλασώσας
θυμῶν, ἀπέσεται λοιπὸν πρὸς τὴν
ἡμερωτάτην τῆς φιλαρέτων ἀγάλλω.

Χαρήμωνι Διακόνῳ. σθ.

Διὰ τὸ τοῦ πάλιν τὸν Χειρὸν πάθος
ἀσθενέστερος ἔστι ἐν ἡμῖν, ἐπειδὴ ὁ
πάλιν τὸ χυρὸν διωατότερος χεῖρη
κε, καὶ πάλιν ἡ δυνάμις εἰς τὸν
δαπανᾶται, τὸ ἄμων, καὶ τυραννικῶν,
καὶ ἀκόρετοι ἔρωτα. ὡς εἰ γε τὸν ἐξοικ
κίρου ἐξ ἑαυτῆς κείνης ἐκκαύσῃ
ἡμᾶς σφοδρότερον, καὶ ἄβακχεύσῃ,
καὶ ἐξ ἡμῶν τὸ βίωτικὸν ἀπάντων ἐλά
σει, εἰς δὲ τὸ ἔρανον χρονον ἰδρύσῃ.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ. σι.

Ἐπειδὴ ὡς πλησίον τι ποιεῖς νο
σηματὶ ἀνικέτω ἐξ ὀσίου λαβόντι μι
δεδός ὡν ἔπιθυμῆι φείδει. ἀλλὰ πῶς
μὴ ἰαβοῖς ἐρωᾶσαι φρεσάται. ἐκ δὲ
τῆς ὀλεθροῦ ἐγγερόντων ἑαυτῶν ἐω
χουῶσι, τότε ἔνεκα δύσκολός σοι ἡ
ἐπιπόδος ἡ ἐπὶ τὴν σωφροσύνην δοκεῖ
εἰ δὲ σώσειο τὸ εἰς ἱερωτικούς οἴφους
ἐκιδρύσεις τευφῆς. ῥίζα γὰρ ἀσελ
γίας αὐτῆ, καὶ μήτηρ χεῖρη κε, σβε
θίσεται καὶ ἡ τῆς ἀκολασίας φλόξ.
τῆς γὰρ ὑλῆν ὑπέξαυρεθείσαν, καὶ τὸ
ἐξ αὐτῆς ἀξόμοιρον, καὶ κορυφόμενον
πῦρ δηλονότι σποσβεσθήσεται. εἰ δ'
αὐτὸς τὰς ὑλᾶς τῶ πρὸς χεῖρη γέεις,
πῶς λήξει καὶ σώσειται. εἰ αὐτὸς ἡρε
μῶν διεγείρεις τὸ θηρίον, πῶς αὐτὸ
κικῶν καὶ μαρμόρων πηλασάσει. ταῦτα
οὖν καὶ τὰ τέκτων ἀδελφὰ ἐνωῶν, σω
σῶν τὰς ἀφ' αὐτῶν τευφῶν.

Εὐσταθίῳ πρεσβυτέρῳ. σια.

Καὶ τὴν μὴ ἐχθεῖν εἰς ὕδωρ χε
φῶν, ἵνα ταχέως ἀφανίζηται. τὴν δὲ

litatem inducere studens: seipsum ab im
perij solio deturbat, atque in illorum fu
rorem ac rabiem præcipitem agit. Hęc ei,
de quo ad me scripsisti, perpetuò accine.
Sic enim fortasse, agresti iracundia devicta
& cicurata, posthac cū mitissimo proborū
virovum grege in gratiam rediturus est.

Charemoni Diacono. 209.

Ob eam causam Christi amor in nobis
imbecillior est, quia auri amor valentior
extitit, atque omnis potētia in crudeli hoc
at tyrannico & inexplēbili amore cōsumi
tur. Nā si hunc ex nobis exturbaverimus,
nimirum ille nos vehementiūs inflamma
bit, ac velut furore quodam excitabit, at
que à rebus omnibus ad vitam pertinenti
bus abductos in cælesti regione colloca
bit.

Zosimo Presbytero. 210.

Quandoquidem perinde quodammo
do facis, ut qui ob deploratam valetudinē
hanc potestatem accepit, ut nulli rei cuius
cupiditate teneatur, parcat, verūm & me
dicos valere iubeat, & iis epulis utatur, que
pestem atque exitium excitant, propterea
tibi reditus ad pudicitiam arduus esse vi
detur. At si tu luxui, qui ad venereos sti
mulos animum tanquam furore quodam
adigit (nam hic libidinis radix ac mater
est) finem imposueris, impudicitia quō
que flamma extinguetur. Detracta enim
materia, ignis quoque profecto, qui ex ea
augetur & excrescit, opprimetur. Quòd si
tu materiam igni subministras, quonam
tandem pacto desinet ac conquiescet? Si
quiescentem feram excitas, quis eam sese
agitantem ac furentem cicurabit? Hęc
igitur, atque his affinia cum animo tuo
considerans, luxui ac deliciis sine vlla in
termissione operam dare desine.

Eustathio Presbytero. 211.

Inimicitiam in aqua scribere oportet,
ut quamprimū obliteretur: amicitia autem

Α Γ